

disse Obligationer saa nogenlunde i Paris. Naar man dernæst kan se hen til, at Kreditforeningerne have foretaget en Omfremstilling i lignende Retning, synes jeg, at der er meget betydelig Grund til, at vi ogsaa for offentlige Midlers Bedkommende, for Overformynderiets og andre offentlige Midlers Bedkommende komme ind paa at bestemme, at Rentefoden herefter skal være $3\frac{1}{2}$ pCt. Det var blot disse Bemærkninger, jeg havde ønsket at gøre i Anledning af det foreliggende Forslag.

Det. Hansen: Medens jeg paa ingen Maade kunde være med til den Foranstaltning, som det ærede Medlem, der nu satte sig, omtalte, nemlig, at det skulde forbydes Overformynderiet og andre offentlige Institutioner at tage mere end $3\frac{1}{2}$ pCt., eller lige frem at fastslaa ved Lov, at de umyndige eller de, der have Penge i Overformynderiet, ikke maa saa mer end $3\frac{1}{2}$ pCt., anser jeg derimod denne Bemyndigelse for Justitsministeriet til under visse Forhold at sætte Renten ned, det vil sige den Rente, som Overformynderiet skal hve Lodtagerne i sammes Klasse, for meget nyttig. Det kan godt hænde, at der endnu, forinden Rigsdagen atter samles til Efteraaret — medmindre vi skulde have en Foraarssamling, hvad jeg dog ikke ved noget om — kan komme et saadant Pres lige over for Overformynderiet, at det kommer i Forlegenhed, hvis det ikke gennem Justitsministeriet kunde saa Bemyndigelse til eventuelt at sætte den Rente, som det skal hve sine Lodtagere, ned under 4 pCt. Det er omtalt her ved Behandlingen af andre Love, at Rentefoden med Hensyn til direkte Udlaan i faste Ejendomme vel næppe for Tiden kan siges at være under 4 pCt., og det er vist ogsaa rigtigt. Der er vist ikke ydet noget Vaan, hverken af offentlige Klasser eller private Kapitalister i faste Ejendomme i det sidste halve Aar til $3\frac{1}{2}$ pCt., skønt man dog ser et rigtigt Udbud af Penge. Som jeg tillod mig at fremhæve forleden Dag, er den Omstændighed, at Kreditforeningernes $3\frac{1}{2}$ pCt. Obligationer nu staa henved pari, ikke noget Bevis for, at Renten af Udlaan i faste Ejendomme skulde være gaaet ned til $3\frac{1}{2}$ pCt. Men det kunde dog være, at man maatte erkende, at Rentefoden staar nogenlunde mellem 4 og $3\frac{1}{2}$ pCt., og det kan jo være, at Tendensen til at faa en lavere Rentefod her i Landet vil gaa fremad. Den kommer dog ikke til at gaa frem ved Tvangsforanstaltninger eller ved noget, som Rigsdagen kunde vedtage, men det kan ske paa Grund af Konjunkturerne. Navnlige kan

der komme en Faktor, et Moment frem, der kunde bringe Overformynderiet i en ubehagelig Situation, saafremt der ikke gives den Bemyndigelse, der her er Tale om. Jeg sætter nemlig det Tilfælde, at alle eller de fleste af Overformynderiets Debitorer slog sig sammen, kom i Forening og krævede af Overformynderiet og Justitsministeriet, at det skulde sætte Renten ned, s. Eks. til $3\frac{3}{4}$ pCt.; i modsat Fald vilde de opstige deres Kapitaler. Det kunde jo være en Kombination eller en Organisation, der kunde udstrække sig ikke alene til de Folk, der have deres Vaan i Overformynderiet, men den kunde tillige tage meget andet med, saaledes Statsanstalten for Livsforsikring, Lenskontrollen, Fideikommisskapitalerne, Sorø Akademi, Kommunitetet og Universitetet. Hvis nu alle disse Debitorer i Kraft af det nu til Dags saa meget anvendte Organisations- eller Kombinationsprincip, kom og sagde: Vi begære bestemt Rentefoden nedsat med $\frac{1}{4}$ pCt., i modsat Fald gaa vi til Kreditforeningerne, til Østifternes Kreditforening og andre, og arrangere os der. Det vilde være meget uheldigt, hvis saa Overformynderiet og nogle andre offentlige Institutioner alle maatte svare: Det kunne vi slet ikke gaa ind paa; thi vi skulle jo hve vore Interessenter 4 pCt., og der er i alt Fald i Djebliffet ingen Lovhjælp til at gaa ned derunder; vi maa altsaa afslaa denne Begæring. Hvis Svaret maatte hve saaledes, endskønt maaste baade Overformynderen og Justitsministeren fandt, at det var et rimeligt og naturligt Forlangende, som Pengemarkedet var, og at det naturligste var, at hele Konverteringen eller Omdannelsen indskrænkede sig til, at Overformynderiet skrev paa Panteobligationerne: Renten nedsat til $3\frac{3}{4}$ pCt., hvorved man vilde undgaa Opstigelse og Udbetalinger, vilde det være meget uheldigt for Overformynderiet. Det vilde maaste saa en skøn Dag staa med et halvt Hundrede Millioner, som det skulde anbringe, og hvor? Naturligvis i Kreditforeningsobligationer. Det kunde medføre saadanne Forstyrrelser, Svingninger og Spekulationer, som vilde være lidet ønskelige. Jeg mener derfor, at hvis der kommer en saadan Henvendelse fra Debitorerne, og hvis Overformynderen og Justitsministeren finde det rimeligt, at man indskrænker sig til en saadan Medvættelse fra 4 til $3\frac{3}{4}$ pCt., bliver der gjort Ret og Skel til begge Sider. Paa den ene Side Debitorernes naturlige Forlangende om at kunne følge med i Nedgangen i Rentefoden, bliver fyldestgjort, og paa den anden Side kunne Kapitalisterne være meget vel tjente dermed, da de i modsat Fald risikere at